

JOAN F. MIRA

“Heidegger és el petitburgès de la filosofia alemanya que va posar-li a la filosofia alemanya el coent ‘gorro’ de dormir que, en definitiva, portava sempre Heidegger en tota ocasió. Heidegger és el filòsof en sabatilles i ‘gorro’ de dormir dels alemanys, res més.”

Filosofia alemanya

Heidegger, aquest ridícul burgès nacional socialista en pantalons bombatxos.

A Heidegger, darrere del qual van córrer les generacions de la guerra i la postguerra i a qui van cobrir d'un munt de repulsives i estúpides tesis doctorals quan vivia encara, el veig sempre en el banc de la seua casa de la Selva Negra, assegut al costat de la seua dona que, amb el seu pervers entusiasme per tricotar, li tricota ininterrompudament mitjons d'hivern amb la llana tosa per ella mateixa de les ovelles heideggerianes. A Heidegger no el puc veure més que en el banc de la seua casa de la Selva Negra, i al seu costat la dona, que durant tota la vida el va dominar totalment i li va tricotar tots els mitjons i li va fer a ganxet tots els barrets i li coïa el pa i li teixia els llençols i fins li va fabricar unes sandàlies. Heidegger, que va ser sempre tan còmic, tan petitburgès, tan desoladament megalòman, un dèbil pensador pre-alpí, molt adequat per a l'olla filosòfica alemanya. A Heidegger se l'han menjat tots a cullerades durant dècades, amb una fam voraç, més que a qualsevol altre, omplint-se així els seus estòmacs alemanys de germanistes i filòsofs. Heidegger tenia un rostre ordinari, no un rostre intel·ligent, era absolutament un home poc intel·ligent, mancat de tota fantasia, mancat de tota sensibilitat, un ruminant filosòfic superalemany, una vaca filosòfica constantment prenyada, que pasturava en la filosofia alemanya i durant dècades va deixar caure damunt d'ella, a la Selva Negra, les seues caguerades plenes de coqueteria.

Heidegger és un episodi repel·lent en la història de la filosofia alemanya, en el qual van participar tots els alemanys dedicats a la ciència, i encara hi continuen participant. Encara avui no han calat per complet Heidegger, sense dubte la vaca heideggeriana s'ha aprimat, però hom continua munyint llet heideggeriana. Heidegger amb els seus pantalons bombatxos de feltre davant del seu hipòcrita búnquer de Todtnauberg ha quedat per mi només com una foto desemmascaradora, el burgès pensador amb el barret negre de la Selva Negra al cap, dins del qual en definitiva només es coïa una vegada i una altra la imbecil·litat alemanya. Quan som vells, hem seguit ja moltes modes assassines, totes aquestes modes artístiques assassines i modes filosòfiques i modes d'articles de consum. Heidegger és un bon exemple de com, d'una moda filosòfica que un dia abraçà tot Alemanya, no n'ha quedat res més que un cert nombre de fotos ridícules i un cert nombre d'escrits més ridículs encara. Heidegger és el petitburgès de la filosofia alemanya que va posar-li a la filosofia alemanya el coent *gorro* de dormir que, en definitiva portava sempre Heidegger en tota ocasió. Heidegger és el filòsof en sabatilles i *gorro* de dormir dels alemanys, res més.

Fins ací, no jo, sinó evidentment Thomas Bernhard, que no s'hauria reconegut mai com l'alemany d'Àustria, que no es volia reconèixer com austríac, i que era capaç d'escriure amb la ferocitat que uns altres moderem tant que ni se'ns nota. Jo, que vaig aprendre alemany a poc més de vint anys per poder llegir en alemany el Marx filòsof, que vaig fer dues llicenciatures en filosofia, i que he oblidat la filosofia al mateix pas que oblidava l'alemany, no hi podria estar més d'acord si fóra capaç d'escriure com Bernhard en *Alte Meister*, Mestres Antics, que jo ací, lamentablement, no he traduït de l'alemany sinó d'una bona versió castellana, i li he fet un petit muntatge *ad hoc*. Jo he intentat repetidament llegir Heidegger, i no he pogut passar de poques pàgines a cada intent. Ídem de Hegel, de Husserl i fins i tot de Kant, per no fer més llarga la llista. I tenia mala consciència, una consciència d'ésser inferior, per no poder endinsar-me en l'*Ésser* filosofat dels il·lustres germànics. Fins que vaig decidir que, en realitat, la filosofia alemanya és una variant literàriament insuportable de la literatura alemanya. Gràcies que el meu admirat Thomas Bernhard m'ha retornat la tranquil·litat d'esperit: no era meua la culpa, era d'ells. Ho escric, i plou tota l'aigua del cel.